
SYDAFRIKA- EN BÅGJÄGRES PARADIS!

”Åk inte till Afrika, du blir bara sjuk!

Dessa varnande ord fick jag av en kompis innan jag skulle åka.”Men jag har tagit vaccinationer och diverse piller med mig” svarade jag.

”-Nej, det hjälper inte med vaccinationer och piller. Du kommer att drabbas av Afrika, mot det finns inget botemedel” svarade min vän.

Tänk så rätt han skulle få.

ARLANDA

Efter en tämligen snabb och problemfri incheckning satt en glad, förväntansfull grupp av bågjägare och väntade på sitt flyg till Frankfurt, Tyskland.

Gruppen bestod av mig själv, Lena och hennes son Kent från Skellefteå. Christer och Lisa.

Efter att ha avnjutit en, i mitt eget tycke, obligatorisk flygöl så var det dags att borda planet.

Två snabba timmar senare befann vi oss på Frankfurts flygplats och nu var vi endast tio timmar från Johannesburg. Telefonen ringde i fickan och jag avhandlade snabbt ett medlemsärende för SBJFs räkning. Det är stressigt att vara sekreterare för förbundet.

Klockan 23 lyfte vårt plan med destination Sydafrika.

Vid halvtvå tiden på natten kom maten in och den smakade bra. Mina tankar fanns i Sydafrika.

Hur skulle det bli där?

Skulle man få chans att fälla vilt?

Jag brukar normalt ha svårt att sova i bilar och flygplan. Men natten var sen och likt Törnrosa vaggades jag in i en behaglig sömn. 7.30 vaknade jag till och fick som första kommentar: ”Vad du snarkade inatt”. Det var Christer i sätet bredvid som knappt hade fått en blund i ögonen. Om det berodde på mitt snarkande vet jag inte. Planet skulle landa klockan nio i Johannesburg. Frukosten serverades och en liten stund senare landade vårt flygplan på Sydafrikansk mark.

JOHANNESBURG INTERNATIONAL

Ett myller av människor och språk man inte förstod mötte mig på flygplatsen.

Tullformaliteterna var snabbt avklarade och jag hälsades välkommen till Sydafrika av en trevlig tulltjänstekvinna. Vårt bagage avhämtades, men våra

bågväskor hade transporterats till en annan avdelning. Snabbt hittade vi en vagn där bågväskorna stod och vi fick frågan om de innehöll vapen. Vi förklarade att det var fråga om bågar och då var det bara att ta godset och fortsätta mot utgången. Mycket smidig hantering vill jag säga.

Vid utgången möttes vi upp av vår värd Schalk Cornelius och efter en snabb inlastning i minibussen var vi på väg. Trafiken i en storstad som Johannesburg är enorm.

Dieselstinkande gamla lastbilar blandas med modernare lyxbilar. Bussarna verkar samtliga mer eller mindre överlastade. Folk som hänger utanför och ibland även på takracket.

Kollektivtrafik in the African way! Man får förståelse för framtida rubriker som: Flakmoped åkte utför stup, 32 döda. Allt verkar överlastat.

När vi väl kommit ut ur staden så blev trafiken lugnare och det första jag förvånades över var att all jord var röd. En roströd färg som senare skulle följa med hem på skor och kläder.

Efter två timmars färd stannade vi till vid en restaurang där vi lät maten tysta våra munnar.

Mätta och belåtna fortsatte vår färd och nu började vi se en hel del vilt efter vägarna. Det var vårtsvin, apor och en och annan impala. Det som förvånade mig mest var att samtliga vägar och ägor var bakom stängsel. Drygt två meter högt och ganska tät stängsel. Såg betydligt stabilare ut än våra viltstängsel efter E4: an. Förklaringen jag fick var att bönder antingen

ville hålla boskap innanför eller odlare ville hålla djur utanför sina ägor. Schalk hade en kylväska i bilen där vi kunde plocka fram kalla drycker. Både vatten och det lokala ölet Castle smakade gott i den tryckande värmen.

MKOLO, LIMPOPO VALLEY

Efter drygt fem timmars färd började vi närma oss jaktområdet. De sista fyra milen blev asfaltvägen till något som liknade en väg. Vi körde med reducerad hastighet och nu blev viltobservationerna fler. Babi-ner som slängde sig över stängsel och fler vårtsvin efter vägarna. Bilen skumpade fram och hållbarheten för stötdämpare måste i dessa trakter vara minimal. Det var så mycket gropar så jag tror groparna också hade en grop i sig. Utöver gropar så var resten av vägen som en tvättbräda. Vilken tur att man inte har löständer då dessa skulle lätt ha kunnat ramla ur och bitit sönder inredningen i bilen. Så äntligen stannade vi till vid en grind och en stor skylt talade om att vi hade kommit fram till Mkolo gamefarming.

CAMPEN

Det var en underbar syn som mötte oss när bilen stannade på gårdsplanen, en grön oas mitt i den torra terrängen. Termometern hade klättrat upp till behagliga +25 och nu var det shorts och t-shirt som gällde. Om detta var sydafrikansk vinter så skulle jag inte ha några problem med det. Husen låg endast ett tjugotal meter från Limpopofloden. Floden är för övrigt gränsflod mellan Sydafrika och Botswana. Den första varningen vi fick var att säkerhetsavståndet ner till floden och krokodilerna var 5 meter. Närmare än så fick vi inte gå. Efter att ha sett invånarna i floden var ingen speciellt sugen på att testa detta säkerhetsavstånd.

Våra värdar förklarade att det har gått åt en och annan hund genom åren som gått ner till vattnet för att dricka.

Snart var vi anvisade våra rum och en snabb in-

spektion visade att både wc och dusch fanns på alla rum. Boendet var riktigt fint och takhöjden var imponerade då innertak saknades och det man såg var yttertaget bestående av gräs och vass.

Eftermiddagen var redan sen och vi var reströtta, så någon jakt skulle det inte bli idag.

Istället packade vi upp och plockade ihop bågar och efter några släppta pilar verkade allt stämma. Senare serverades en fin middag i Lapahuset och trevlig samkväm i den så mörka afrikanska kvällen tog vid.

DAG 2 JAKTEN

Efter en välbehövlig sömn vaknade kroppen till liv. En

snabbdusch och sen ut i Lapahuset för morgonkaffe. Stod med en kopp kaffe och vädrade in den afrikanska morgonen och såg ut över Limpopofloden, vilken kakafoni av ljud. Apor, fåglar och några obestämbara ljud fyllde morgonen.

Klockan var strax efter åtta och luften var ganska kylig. Tog en titt på termometern och den visade nio grader.

En efter en började bågjägare dyka upp från sina rum. Snart var samtalen inne på den stundande jakten. Men först en rejäl frukost bestående av kaffe, smörgås och diverse viltkött som pålägg.

Vi genomförde en snabb planering om hur jakten skulle gå till och blev tilldelade varsitt gömsle. Jag fick markgömsle nummer två. Snart satt vi i en Toyota

---

Landcruiser jeep och tio minuter senare klev jag av vid mitt gömsle.

Jag hörde hur jeepen sakta körde iväg och plockade i ordning utrustningen. Fram med avståndsmätare, vattenflaskan, kikaren och två extra pilar stående mot väggen på gömslet.

Jag fick tipset om att ha två pilar snabbt tillgängliga vid sidan av mig om det skulle dyka upp en orm i gömslet. Då har man något mer än bara händerna att avhysa eventuella ovälkomna gäster i reptilform. Den som gav mig tipset hade några år tidigare blivit tvungen att döda en puffadder som ramlat ner i markgömslet. Till detta jobb var två jaktspetsförsedda pilar ett alldeles utmärkt redskap.

Timmarna gick och massvis med fåglar flög omkring vattenhållet. En grupp mungos kom snart på besök. Roliga krabater att titta på. Jag såg på klockan och det var knappt en timme kvar innan jag skulle bli hämtad. Några minuter senare hör jag ett litet ljud till vänster om gömslet. Jag kikar ut genom springorna och ser en waterbuck med hyfsade horn stå knappt tio meter från mig. Den vädrar oroligt i luften och troligen får den vittring på mig. Med ett högljutt fnys vänder den om och försvinner som en avlöning. Typiskt, tänker jag för mig själv. Vinden virvlar runt och förstör jakten. Bilen kommer och dags för lunch i campen.

KVALLSPASS

Efter en god lunch, lite övningsskjutning och en liten vila var det dags för att sticka ut på kvällspasset. Avfärden bestämdes till klockan 15 och jakt fram tills det blev mörkt cirka 18.30.

Jag hade nu fått pass nummer tre, som var ett litet gömsle på meterhøga ben vid ett vattenhål.

Det blev snabbt kvavt inne i gömslet. Den sydafrikanska solen är varm även mitt i vintern.

Mina medhavda drycker sinade i snabb takt och svetten rann efter ryggen. En lite duiker var snabbt fram och drack några munnar vatten. Jag nöjde mig med att ta en bild på den.

Sen följde några timmar av total frånvaro av vilt. Men tjugo minuter innan totalt mörker hördes ett litet ljud utanför gömslet. Jag kikade ut genom en springa och fick se två impala stå femton meter från mig. Hjärtat tog några extra slag. Jag kikade på klockan och den visade 18.12.

Plötsligt hördes ett ljudligt brummande från min ryggsäck. Jäklar! Min mobiltelefon!

Impalorna backade genast bort och ställde sig och blängde mot gömslet.

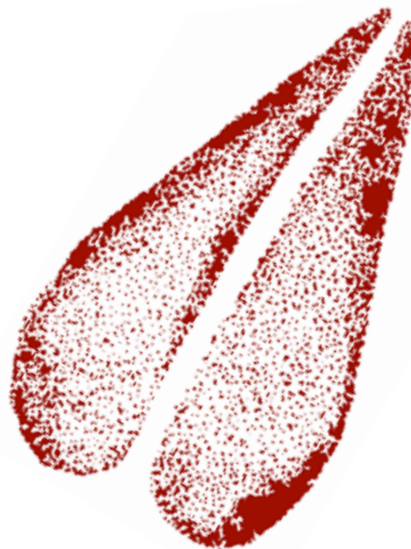
Jag hade stängt av mobilens ljud men glömt vibrationssignalen. ”Tusan vad klumpigt att ens ha med sig telefon på pass” tänkte jag och förbannade min egen dumhet.

Men efter några minuters blängande började djuren gå mot mig igen. Jakten var kanske inte sumpad trots allt.

Det var en bock med hyfsade horn och en hind som nu stod bara åtta meter från mig.

Mycket försiktigt kom djuren närmare vattenhållet. De gick förbi min skjutöppning och var som närmast endast fem meter från gömslet.

Bocken närmade sig vattnet och var uppenbarligen sugen på att släcka sin törst. Hinden stod med baken

mot mig och tittade bort. I samma stund som Impalabocken böjde ner sitt huvud för att dricka drog jag strängen. Avståndet var arton meter och mellan mig och bocken stod hinden som inte hade sett eller hört något. Siktpinnen letade sig in i bockens vitalområde och den belysta fiberoptikpinnen stadgade sig och i samma stund for pilen iväg.

Med ett ljudligt ”krack” träffade pilen bocken och den tog ett skutt rätt upp i luften. Pilen satt kvar i djuret när den försvann ur mitt synfält. Tankarna virvlade runt i huvudet. Bocken måste ha rört sig innan pilen hann fram. Träffen tog längre fram än jag hade siktat.

Efter att ha lugnat ner mig en liten stund tog jag upp mobilen. En kompis från Sverige hade skickat ett meddelande: ”Har du skjutit nåt!” stod det på telefonen. Han fick vid hemkomsten reda på vad hans lilla meddelande höll på att orsaka.

EFTERSÖK

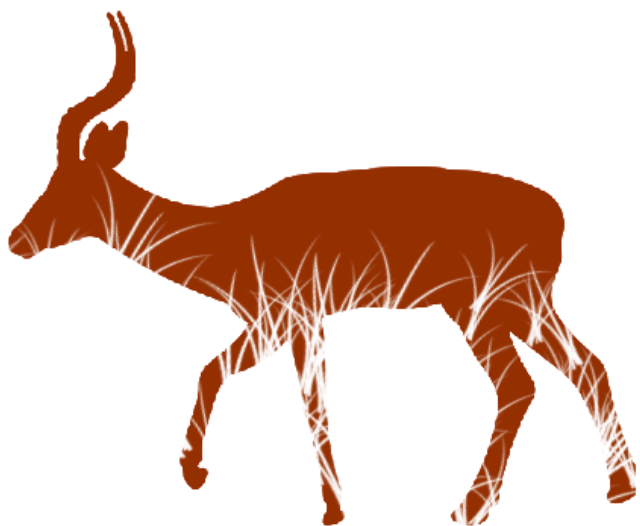
Det hade hunnit vara becksvalt i nästan en timme innan bilen kom. Ett tag funderade jag om man glömt bort en stackars bågjägarer ute i den afrikanska natten. Medan jag satt och väntade i mitt gömsle hörde jag flera djur, grymtningarna avslöjade att det var vårtsvin som var in och drack.

Billjusen svepte fram över vattenhålet och jag klev ur gömslet för att möta upp Dani. De var en aning sena då ett annat djur blivit påskjutet och den skulle sökas reda på först fick jag höra.

Snabbt förklarade jag situationen att en impala blev påskjuten för drygt en timme sedan och pekade ut riktningen som den försvunnit åt.

Dani, Samora och Alfred påbörjade eftersöket. Vi hittade bra med blod vid skottplatsen och min pil låg avbruten en kort bit bort. En tydlig blodsträng och stänk på buskarna visade oss vägen impalan hade tagit. Vi kom snart fram till en stor pöl av blod och lungbitar. ”Good shot” viskade Dani till mig. Pilen hade nog inte tagit helt fel ändå. Men vi hade gått mer än 50 meter nu och jag förvånades över hur seg en impala måste vara. Ett rådjur hade säkerligen gett upp för länge sedan.

Då eftersöket visade sig bli längre än vi trott, beslöt vi

för att avbryta och hämta upp de andra jägarna först och återvända hit efter kvällsmaten.

Mätta och belåtna efter middagen tog vi åter upp eftersöket. Nu hade vi förstärkning av Andrei och Schalk. Dani sa att det började bli lite bråttom nu, om impalan låg ner skulle den snabbt försvinna. Schakaler och hyenor är mästare på att dra iväg och konsumera en antilop på kort tid. Vi spårade vidare och snart

upptäckte vi schakalspår som verkade följa blodspåret. Det var lätt att se bloddroppar och schakaltassar i sanden. Snart var vi framme vid en blodpöl igen. ”Impalan har gått omkull här” sa Dani. Men släpspår i sanden berättade att den inte försvunnit därifrån på egna ben. Schakalerna var snabbare denna gång.

Kvällen hade nu blivit sen och jag fick frågan om vi skulle fortsätta söka.

Det var bara att bita i det sura äpplet och inse att savannens små opportunister hade fått sig ett skrovsmål ikväll. Nej, vi avbryter och återvänder, tyckte jag.

När vi sen gick tillbaka mot bilen kunde vi höra Schakalernas gälla ylande från bushen. Avståndet var svårt att gissa, men det lät ganska långt bort. Jag är övertygad om att det var min impala som var föremål för deras kalas.

DAG 3

Den tredje dagens första pass var helt utan viltkontakt och nu satt jag i pass nummer fem och inväntade skymningen. När man befinner sig i Sydafrika i augusti så kommer ett kompakt mörker ganska exakt klockan 18.25.

Jag hade precis tittat på klockan och den var 18.14, när jag hörde klövar trampa runt bakom mitt markgömsle. Ganska snart kom en grupp Kudu in för att dricka. Gruppen bestod av tre vuxna djur och två yngre. Jag betraktade djuren från endast tolv meters håll då de försiktigt böjde sig ner för att dricka. Det lustiga var att se hur huvudet så gärna ville åt vattnet, medan kroppen gjorde allt för att dra tillbaka. Att de var varska och försiktiga är bara förnamnet. Minsta lilla ljud från mig hade gjort att de tagit till flykten.

Hela gruppen stod så tätt intill varandra att jag aldrig fick en vettig chans att skjuta. Det var hela tiden nåt djur som stod bakom ett annat och omöjliggjorde en skottchans. Jag bestämde mig för att bara titta på djuren och provade att spänna bågen mest för övnings skull. Inga problem att ljudlöst dra sin båge och förbli oupptäckt. Sånt stärker självförtroendet.

Några minuter senare hade gruppen av Kudu försvunnit och den korta skymningen skulle snart förvandlas till mörker.

I den sista minuten av skjutljus hörs en grymtning några meter vid sidan av mig. Ett vårtsvin kommer fram till vattenhålet och börjar sörplande att dricka.

Jag har redan tänt ljuset på mitt Tru Glo sikte. Fiberoptikpinnarna lyser dämpat och snabbt drar jag upp bågen. Siktpinnen letar sig in i vitalområdet på

vårtsvinet. Det handlar om rent siluettsskytte nu. Tack vare den ljusa sanden ser jag kroppen och frambenet på vårtsvinet. Pilen far iväg och träffar djuret. Grisen skriker till och snor runt i en piruett och sätter av åt vänster. Jag funderar mest på vad som hände och samtidigt hör jag bilen som kommer för att plocka upp mig.

Precis som kvällen före förklarar jag läget och ett eftersök sätts upp. Jag nämner för Dani att det är bara några minuter sen jag sköt och han svarar att det kan inte hjälpas. Om grisen ligger så blir det bara en upprepning på det som hände med min impala. Schakalmat med andra ord. Vi börjar spårningen och hittar en del blod, dock inga större mängder. Eftersöket leder fram till en tät bush som är nästintill ogenomtränglig. Inte för grisar men för människor.

Ett beslut tas att vi måste vänta med spårningen till dagsljus. Ett eventuellt skadat vårtsvin är inte roligt att konfrontera i så tät vegetation. Läger man därtill att eftersöket ska göras i mörkret så kommer ytterligare en riskfaktor in i bilden, skador på eftersökarna själva.

I detta läge förvånas jag över att man inte använder eftersökshundar i Sydafrika.

DAG 4

Jag vaknar tidigt av flodhästarnas brölande i floden. Det är fortfarande mörkt när jag sätter på vattenkokaren och gör en kopp kaffe.

Temperaturen är endast +4. Allt är lugnt och stilla. Afrika har inte vaknat än tänker jag medan jag sätter mig på en stol vid altanen som hänger nästan ut över floden. Solen börjar nu gå upp och med de första solstrålarna sätter apor och fåglar igång sin morgonkonsert. Nog för att natten kommer fort här, men det gör också soluppgången. Gryning och skymning är verkligen kort här.

Jag reser mig upp från stolen och går fram till räcket av altanen. Flodhästarna har jag inte sett skymten av och hör dem inte längre heller. Tittar ner i vattnet och ser en 3-4 meter lång krokodil i vattenbrynet strax under mig. ”F-n vad stor den är” tänker jag.

Efter några minuter sänker sig krokodilen ner under vattenytan och försvinner. Dessa bestar verkar inte behöva många decimeter vatten för att göra sig helt osynliga.

Lite ruggigt med tanke på hur nära de kan vara och ändå förbli osynliga innan en eventuell attack.

Det har varit ljus i cirka en timme och de flesta av oss har vaknat och nu sitter vi i lapahuset och dricker kaffe. Snart kommer Dani och de två spårarna Alfred och Samora inkörande på gården. Värst vad de är tidiga. Vi ska ju inte ut förrän vid niotiden idag.

Dani ropar och vinkar åt oss att komma. Vi ställer kaffekopparna och går ut till jeepen. Dani drar fram ett skinn och något som liknar ett parti revben och en intakt skalle med betar.

”Vi hittade ditt vårtsvin, eller det som är kvar av den” säger Dani.

”Jaha, vårtsvinet blev Schakalmat den med” säger jag. Historien med impalan har upprepat sig. ”Två-noll till schakalerna” säger jag.

”Nej, inte schakaler denna gång” svarar Dani. Det här ser mer ut som hyenor har varit på den.

En schakal biter inte av ryggraden, hyenan är stark nog för att göra det.

Vårtsvinet hade bara gått femtio meter från skottplatsen och lagt sig i ett tätt snår.

Dani hade gett sig av för att söka reda på mitt vårtsvin tidigt denna morgon. Det får bli ett skallmontage med betar av detta vårtsvin.

DAG 5 KUDU

På förmiddagen åker jag iväg till ett annat område där det sägs finnas gott om Kudu. Dani och jag har åkt i knappt en halvtimme när vi svänger in på en farm. Vi hälsas välkomna av en hund i enorm storlek. Som tur är visar den sig vara av den vänliga sorten. Vad det är för ras är det egentligen ingen som vet.

Dani och jag sätter oss på flaket till en Mazda pickup och blir får skjuts ut till ett gömsle.

Gömslet befinner sig 4-5 meter över backen och är stort nog för oss två.

Bara en halvtimme efter det att bilen lämnat av oss viskar Dani till mig att en fin Kudu är på väg in åtföljd av några hindar och småböckar. Jag kikar försiktigt ut ur skjutfönstret framför mig och ser en groteskt stor babian sitta vid vattnet.

"Baboon" viskar jag till Dani. "Nooo, Kudu, a Big One" får jag till svar.

Dani har inte sett babianen och jag har ännu inte sett kudun. Jag pratar babian och Dani pratar Kudu.

Förvirringen är total.

Vi sitter stela som pinnar och vågar knappt andas. Nedanför oss har vi kanske två av de mest skygga djuren i denna del av Afrika. Kudun kallas ju ibland för Afrikas spökdjur. Man hör sällan när den kommer,

den dyker bara upp för att lika snabbt kunna försvinna igen. Jag reser mig sakta ur stolen och tittar ut genom gluggen. Dani måttar med händerna och säger "Nice Kudu". Än så länge ser jag bara babianen.

När jag ställer mig upp får jag syn på den. Sjutton meter bort står den och dricker, med full bredd mot mig. Jag tvekar inte en sekund. Drar bågen till fullt drag och siktar lugnt in 20 meters pinnen i lungorna på det ståtliga djuret. Varken babianen eller kudun har märkt faran som jag utgör.

Pilen far iväg och jag ser att den sitter perfekt. Båda lungorna har penetrerats och pilen har krossat bogbladet på andra sidan. Kudun fattar inte vad som hänt utan staplar lugnt iväg några meter. Babianen har fattat ännu mindre och sitter kvar. Jag ser att Kudun haltar på vänster ben till följd av pilträffen i bogbladet. Nu inser Kudun att något är fruktansvärt fel och sätter av i halvsprång mot bushen. Även babianen fattar att det är något som inte alls stämmer här.

Dani och jag sitter tysta och lyssnar. Vi hör hur Kudun rasar i backen. "Den är nere" säger Dani och klappar mig på axeln. Jag har svårt att glädjas ännu. Måste hitta djuret först innan jag kan göra det. Vi sitter gott och väl en timme. Plötsligt säger Dani att nu går vi och kollar på din döda Kudu.

En snabb klättring ner från tornet och jag nockar på en pil på strängen. Vi följer ett mycket tydligt blod-

spår. Blodet har en tendens att bli nästan svart då det får ligga i den röda jorden ett tag. Helt annorlunda än vad man är van vid hemma när man eftersöker rådjur eller älg.

Vi hinner knappt 40 meter när jag upptäcker Kudun liggande till vänster om oss. Hela vägen kantas av ett tydligt blodspår. Dani gratulerar mig och skakar hand. Jag är överlycklig! Vilket ståtligt djur!

Sen följer den obligatoriska fotograferingen.

Jag mäter avståndet till gömslet och det är 36 meter. Längre än så har den inte gått. Dani säger att Kudu brukar gå betydligt längre när det påskjutits med ett gevär. Det har troligen att göra med att den vid pilträff inte panikrusar från platsen. Djuren är ju inte ens medvetna om att en jägare befunnit sig på platsen. Hade den varit det så skulle inte jag fått någon chans att avlossa en pil mot den.

Tänker tillbaka på babianen som såg sig över axeln när den stack från vattenhållet. Den fattar nog fortfarande inte vad det var som träffade Kudun.

Bilen kommer efter ett tag och Jörgen som jagat vid ett annat pass på området är med. Han har endast sett några babianer.

Vi lastar upp min Kudu på flaket och åker hemåt.

Jörgen och jag går ut till vägen och hinner se skymten av en Oryx som varit på väg in mot vattenhållet. Man kanske skulle ha suttit ett tag till säger jag till Jörgen.

DAG 6

Den här dagen bjöd på blåsig väder. Blåst kan ju som bekant förstöra det mesta av en annars vettig jaktdag. Men jag hade två intressanta observationer. Först en flock med impala som stod och tryckte i ett snår på morgonen och sen en mycket fin Kudu på kvällen vid gömsle nummer nio.

Jag hade precis kommit och satt mig i gömslet. Plötsligt får jag se ett par enorma horn komma gungande över de snåriga buskarna. Jag ser direkt att det är en Kudu. Men vinden virvlar och far runt.

Så trettio meter från mig får den vittring och sen ser jag den inte mer. Kvällen rundas av med en härlig middag och en natts välbehövlig sömn.

DAG 7

Vaknar sent och är sist uppe. Tar plats vid frukostbordet och den annars tidiga koppen kaffe blir nu samtidigt med frukosten. Bara att plocka ihop prylarna och hoppa upp i vår eminenta Landcruiser. För övrigt de enda bilar som håller måttet här enligt Dani. De har provat andra märken genom åren men fastnat för dessa robusta japaner.

Kommer snart fram till pass nummer tre och ser en hel flock babianer som rusar bort från vattenhållet.

Det är säkerligen 30-40 djur som i ett pärlband korsar vägen. En kort stund senare sitter jag på plats och värmen känns redan tryckande i gömslet.

Jag hinner sitta knappt en timme förrän en impalahind går fram och börjar dricka. Jag blir en aning överraskad och fumlar med utrustningen en kort stund. Spänner bågen och får in en bra träff. Jag ser hur impalan skuttar iväg och ser den falla på andra sidan vägen i det höga gräset.

Det känns skönt. Nu är man riktigt säker på att träffen var bra. Mäter avståndet fram till platsen och konstaterar att den endast gått 26 meter. Nu har jag full koll på om någon schakal skulle försöka sig på den. Då ligger de pyrt till. Min muzzy försedda carbon impact pil har inga problem att nå dem på detta korta håll. Andrei dyker så småningom upp och hinden lastas upp i bilen.

Sen blir det lunch och en stunds vila. Vi sitter på altanen vid floden och tittar på några flodhästar som simmar omkring. Inga krokodiler syns till. Flodhästar och krokodiler är inte de bästa kompisarna. Innan avfärd till kvällspasset skjuter vi några träningsspilar och allt verkar stämma.

Jag sitter på pass sju och det passar ju bra på dag sju. Denna eftermiddag blir något av det långtråkigaste på hela resan. Inte ett liv. Knappt en fågel syns.

Klockan blir 18.15 och mörkret börjar göra sig påmind. Jag reser upp huvudet och blickar ut mot vattenhållet igen. Men där står det ju en! En fin vårtsvinsgalt har dykt upp som från ingenstans och med nedböjt huvud dricker den. Nu är det riktigt skumt ute och hade det inte varit för mitt belysta sikte så hade denna pil aldrig kunnat släppas.

Tänk på det ni som ska till Afrika. Skaffa ett sikte med batteribelysning till fiberoptiken. Det ger många fler skottchanser i det absolut sista skjutljuset. Jag hade inga problem med min peepsight däremot, använder en shurz-a-peep med största hålet och den är klart jaktmässig. Det stora hålet i den räcker mer än väl för denna skymningsjakt. Oftast är det siktpinnarna som blir problemet om man inte har belysning på dem.

Detta blir rena siluettskytten också, precis som min första gris. Jag ser benet och låter siktpinnen leta sig upp. Kramar av min avtryckare och pilen går rätt igenom grisen så det slår gnistor om spetsen. Pilen träffar en sten bakom vårtsvinet. Min första tanke var: "Missade jag? Sköt jag för lågt?" Grisen visar inga tecken på att ha blivit träffad utan går lugnt undan.

Jag tänder pannlampan och kliver ut ur gömslet. Jag går fram till skottplatsen och hittar massor av blod. Letar febrilt efter min pil. Söker bland buskar och hoppas att inga ormar är nattaktiva under den afrikanska vintern.

Efter tio minuters letande hittar jag pilen 20 meter bort och den är helt täckt med ljust lungblod. Perfekt träff, tänker jag för mig själv och blickar upp mot den svarta stjärnhimlen.

Hinner med en stunds filosoferande om livets mening och alla de på jobbet som har svårt att förstå jaktens tjusning. De skulle ha varit här och upplevt det jag upplever just nu.

För mig är det här i denna stund världens vackraste plats att vara på. Jag hör schakaler yla i natten och inser att det här måste vara det som kallas livskvalité. Filosoferandet avbryts av det välbekanta motorljudet från bilen. Strålkastarna syns snart genom bushen och bilen svänger upp framför gömslet.

Jag går fram till Dani och förklarar läget och visar pilen. Sen gör vi ett eftersök som visar sig bli rena promenaden efter ett blodspår som slutar vid mitt vårtsvin cirka 35 meter bort.

Kvällen tillbringas vi runt en lägereld och har en riktig grillafton på olika viltkött.

Detta är bättre än semester kan jag lova.

Jag skulle egentligen sitta på pass nummer fem under kvällen. Men gjorde ett byte med Lena.

Hon och hennes son Kent ville sitta i markgömsle fem för att kunna filma. Gömsle nummer fyra är lite för trångt för två personer och den har bara en skjutglugg, vilket gör filmandet lite besvärligt.

DAG 8

Väckning enligt samma procedur som tidigare och iväg till gömsle nummer fyra.

Detta är något av ett generalpass att sitta på.

Mycket vilt har observerats vid detta vattenhål.

Nu förblir förmiddagen ganska händelselös fram till klockan tolv. Då kommer det in en stor mängd impala för att släcka sin törst. Men jag väljer återigen att studera djuren och gör några provdrag mot Impalabocken som står bara nitton meter som närmast från mig. Flocken skingrar sig snabbt när de hör bilen komma för att hämta mig.

Mustig lunch bjuds återigen i lapahuset och jag tar en välbehövlig dusch för att slippa stinka alltför mycket människa till kvällsjakten.

GALTEN

Efter att ha suttit i ett par timmar och mest studerat det afrikanska fågellivet började ljuset att bli dämpat. Klockan var strax efter 18 och hittills hade det varit heldött.

Jag böjer mig ner och tar en slurk vatten och tittar återigen upp mot vattenhållet. Där står nu ett vårtsvin och dricker. Jag gör mig beredd att dra bågen då jag ser en galt komma in från höger. Denna galt var nästan tre gånger större än den lilla som jag sett först. Sakta går den in mot vattnet och jag ser att den haltar med vänster framben. Den ställer sig med full bredsida mot mig, men den lilla grisen står framför och jag har ingen möjlighet att skjuta.

Snart knuffar den stora galten till den mindre och med ett litet tjut springer den lilla åt sidan.

Samtidigt tar den stora galten en liten lov runt vattenhållet och ställer sig 24 meter bort och visar återigen full bredsida. Men denna gång är det högersida.

Jag drar bestämt upp bågen och börjar sikta in mig för en lungträff strax bakom frambenet.

Allt känns helt ok och jag släpper iväg pilen. Jag hinner inte riktigt uppfatta vad som händer mer än att galten drar iväg uppför sandslänten och pilen ser ut att ha träffat halsen.

Jag svär inombords och funderar vad som gick fel. Allt var ju så perfekt! Galten stod stilla och med full bredsida mot mig. Kunde inte ha varit ett bättre läge. Gjorde jag nåt skjuttekniskt fel eller hade djuret hunnit röra sig precis när jag släppte pilen?

Frågorna virvlade runt i skallen och jag hann gräma mig åtskilliga minuter innan Dani kom med bilen.

Jag förklarar för honom att det troligen hade blivit ett dåligt skott i halsen. Men allt gick så fort att jag inte

var riktigt säker.

Vi går fram till skottplatsen och hittar massor av blod i sanden. Några meter längre bort hittar jag min avbrutna pil och den är helt täckt med blod.

Sen följer en promenad genom de taggiga buskarna. Dani går först och hittar blod efter hela vägen. Blod på buskar och stora pölar på marken. Jag säger till Kent som går efter med filmkameran och filmar, att med detta blodflöde kan den inte leva längre.

Knappt 60 meter från vattenhålet börjar Dani att hojta. Han har funnit vårtsvinet dött efter stigen. Jag skyndar mig fram och ser nu för första gången hur stor den egentligen är. Mycket större än de två jag skjutit tidigare. Betarna är slitna och inte speciellt imponerande. Detta är en gammal galt och den visar sig vara "högerhänt", den högra beten är mer sliten än den vänstra. Vårtsvin är ofta höger eller vänsterhänta, eller ska man säga betade?

Dani och jag hugger tag i vårtsvinet och börjar bära ut den mot vägen. Detta är en riktigt tung rackare och

flera gånger får vi stanna och byta grepp.

Framme vid bilen studerar jag var pilen har träffat. Det visar sig att galten måste ha vridit sig precis när jag släppte iväg pilen. Jag siktade centralt i lungorna och den stod med full bredd mot mig.

Men pilen har gått in i sidan av halsen, skurit sin väg mellan bogbladen, punkterat båda lungorna och spetsen hade kommit ut på motsatt sida ganska långt bak i lungorna.

Med grisen i bilen kände jag mig trots allt nöjd och det bästa av allt var att pilen hade gjort sitt jobb och jag inte behövde ha en skadskjutning på samvetet.

Dani stannar normalt vid slakteriet med alla skjutna djur, men nu kör vi rätt upp på gårdsplanen för han tycker att Schalk och Pieter måste få se detta vårtvin. Jag firar den lyckade jakten med en cigarr och ett glas god Amarullo, eller som Andrei kallar det: "Elefantmilk." Påminner lite om Baileys.

Efter en god middag och trevligt sällskap är det så åter dags att lägga sig.

SISTA JAKTDAGEN

Tänk vad tiden går fort när man har kul och stortrivs. Sällskapet och värdarna här i Mkolo har varit helt underbara. Allt har fungerat och jag är mycket nöjd med arrangemanget.

Vaknar ganska tidigt och sitter som vanligt med mitt morgonkaffe när Alfred kommer med en skottkärra full av slaktavfall. Han ska kasta det i floden och det lockar alltid fram både krokodiler och stora malfiskar. Jag gör mig beredd med kameran och inväntar reptilerna.

Alfred kastar i stora klumpar av skinn och ben i floden. Först upp är malar som börjar dra ner allt som flyter. Men snart ser jag hur fyra krokodiler simmar mot vår sida av floden. Jag ser bara fyra, men troligen finns där fler. En krokodil sticker upp huvudet ovanför ytan och jag ser tydligt hur den sväljer ett helt djurben med klöv och allt. Fantastiskt skådespel att se dessa urtidsdjur kalasa på resterna.

MORGONJAKTEN

Jag sitter på pass nummer nio denna morgon. Förmiddagen blir ganska händselös. Det enda som kommer in är en flock på trettio vervet apor. Mycket

skygga djur som hela tiden håller koll på mitt gömsle. Även de minsta aporna står på två ben och låtsas kika in i mitt gömsle för att se om någon jägare sitter där inne. Jag sitter helt orörlig och de lugnar snart ner sig. Avstår från att skjuta på dessa apor i hopp om att något annat vilt ska komma in till vattnet. Man vet ju aldrig vad som står i periferin och väntar. Men jag får noll utdelning.

SISTA JAKTEN

Min sista jakt sker i gömsle nummer 3 och här har jag tidigare skjutit en impala hind.

Dagen är mycket varm och jag svettas kopiöst. Gör ganska snart av med två vattenflaskor.

Eftermiddagen är lugn och jag får återigen studera mungos och fåglar.

Men exakt klockan 18.06 är det som om allt släpper. 6 vattenböcker kommer i lugn takt in mot vattenhålet. Snart dyker två vårtsvin och fyra impalor upp. Sen fortsätter strömmen av djur. Jag ser två babianer och fler vattenböcker. Ytterligare impalor ledda av en bock med fina horn kommer in. Jag bestämmer mig för att fälla impalabocken. Det var ju här jag sköt på impalan som blev Schakalmat den första jakt dagen. Impalabocken går fram för att dricka och jag drar bågen. När siktpinnen sitter där den ska så ställer sig en

vattenbock precis bakom impalan. Att släppa pilen i detta läge är helt uteslutet. Det skulle bara orsaka en skadskjutning på vattenbocken i bakgrunden.

Pilen skulle i detta läge lätt borra sig in i baken på vattenbockshinden, efter att ha passerat rätt igenom impalan. Jag blir tvungen att släppa ner strängen och invänta bättre läge.

Läget infinner sig en halvminut senare då impalan druckit färdigt och kommer mot mig och ställer sig vid en saltsten. Alla djuren är helt omedvetna om mig och bocken ställer upp sig så perfekt som man bara kan önska. Nedböjt huvud och full bredsida. Avståndet är endast 14 meter och jag tar, sittande på en stol, sikte på impalan. Bakgrunden är fri från andra djur och pilen flyger iväg. En lätt duns bekräftar att djuret blivit träffat. Jag ser min pil sitta i sanden bakom impalan. Bocken tar ett skutt rätt upp i luften och de andra djuren inser att något är mycket fel vid detta vattenhål.

På ett ögonblick ligger endast ett dammoln över vattenhållet. Alla djuren har kvickt tagit sig därifrån. Djuren här i Afrika är mycket varska när de befinner sig runt vattenhål. Det finns ju sedan tidernas begynnelse olika predatorer som jagar dem kring de få vattenkällor som finns under torrperioden. Människan är en av dessa predatorer.

Andrei sitter vid ratten och han kliver ut och frågar om det blivit något. En kort redogörelse och undersökning av min pil bekräftar en bra träff. Impalabocken

återfinns drygt trettio meter bort. Ett fint blodspår leder oss ända fram.

Detta blir ett fint avslut på en mycket bra jaktresa. Kvällen avrundas med en fin middag tillsammans.

Nästa dag är det dags att ta farväl av Mkolo och ge sig av hemåt. Men jag är redan övertygad om att återvända. Jag drabbades av Afrika... mot det finns inget botemedel.

Jouko Säarelä

Text och bild: Jouko Säarelä

Min utrustning

Båge: Ben Pearson Stealth (70 lbs)

Pilar: Carbon Impact

Spetsar: Muzzy 100 grain, 3 bladiga

Sikte: Tru Glo med belysning.

Avtryckare: James Greene (Dubbelkäftad)

